

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum
Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ
Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita**

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus De Virtutibus Moralibus, De Justitia Et Jure Et De
Contractibus

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, MDCCXXXIII.

VD18 90392159

Q. 7. An & quo jure usura est prohibita?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40993

ficans ei, cui mutuat, licet eam exterius exequatur sed occultè, & præcisè mutuando. Unde usura alio sensu dicitur mentalis, quām alia peccata dicantur mentalia; hæc enim sic vocantur, quamdiu actu externo non consummantur: at usura dicitur mentalis, quatenus nullum pactum supponit, quamvis datione mutui, & receptione lucri exterius impleatur; sola enim voluntas percipiendi lucrum ex mutuo, si mutuum non detur, est usura purè mentalis.

Usura aperta est ea, quæ percipitur ex mutuo explicito cum pacto expresso lucri. Palliata seu implicita est ea, quæ provenit ex mutuo implicito ac virtuali, latente sub alio contractu, v. g. venditionis, depositi, &c. Quia tamen sit, vel includat virtualiter mutuum. Unde est vera usura, sed velata aliquo prætextu: ut si deponas apud Titium aliquid in pondere, numero, vel mensura consistens, data ei facultate utendi, & ad libitum disponendi, cum pacto ut pro usu aliquid ultra capitale solvat: nam tunc est re ipsa mutuum, l. 9. ff. *de rebus credit.* & sic lucrum inde proveniens est usura.

Q. 7. An & quo jure usura est prohibita?

Resp. Quælibet usura omni jure prohibita est. Et i. quidem Jure divino positivo Ezech. 18. ubi Deus de dante ad usuram, & amplius

accipiente ait: *non vivet, cùm universa hæc detestanda fecerit, morte morietur.* ex Psal. 14. *quis habitabit in tabernaculo tuo... qui pecuniam suam non dedit ad usuram.* quem locum de præcepto explicat, Conc. Nie. 1. c. 17. & Luc. 6. *Mutuum date nihil inde sperantes.* Evidem (ut notat S. Thom.) mutuum dare potest esse interdum consilium; sed lucrum ex mutuo non quærere semper est præceptum; sicut in illo, Ps. 75. *vovete, & reddite Domino Deo vestro.* Prius verbum continet consilium, posteriorius vero præceptum. Quare Conc. Gener. Later. 2. cap. 13. ait usuram divinis legibus in yeteri, & novo testamento prohibitam esse. Idem docet Conc. Gener. Later. 3. cap. 25. & Conc. Gener. Vienn. c. ex gravi. sic definit: *Si quis in illum errorem inciderit, ut pertinaciter affirmare presumat; exercere usuras non esse peccatum, decernimus, eum velut Hæreticum puniendum.*

2. Jure divino naturali, ut docet communis sententia Doctorum: nam recta ratio dictat esse illicitum, & contra Justitiam commutativam, in contractu, ubi servanda est æqualitas, plus exigere, vel accipere vi illius, quam valeat res que datur: nam in hoc est inæqualitas, id est que injustitia. At aliquid supra sortem, seurem mutuò datam accipere ratione mutui, est plus accipere, quam valeat res data, ut patet: nam sors reddenda, iam est æqualis valoris cum re mutuata. Unde ipsi Ethnici solo lumine

lumine naturali norunt usuræ malitiam, ut
Plato, Aristot. Cicero, Cato, Plutarchus, &c.
Adde quod ex S. Thom. I. 2. q. 108. a. 1. & 2.
& ex consensu Theologorum omnia præce-
pta divinæ Legis Evangelicæ sunt juris natu-
ralis, præter præcepta de Sacramentis, & de
fide.

3. Jure Canonico, ut patet ex toto titulo de
usuris, & ex poenais contra usurarios statutis.

Obj. 1. Deus permisit Judæis, ut usuras acci-
perent ab extraneis, Deut. 23. *Non fœneraberis
fratri tuo ad usuram, sed alieno.*

Resp. Deus non permisit usuram propriè di-
ctam nempe lucrum ratione mutui prove-
niens; sed ad summum ut supremus bono-
rum omnium Dominus occasione mutui Ju-
dæis concessit dominium rei additæ sorti, sicut
tradidit illis vasa Ægyptiorum. Unde Judæi
auctarium non vi mutui, sed vi donationis di-
vinæ accipiebant. Porro hanc concessionem
multi restringunt ad illos alienigenas, quibus-
cum Judæi justum bellum gerebant.

Dixi, *Ad summum:* quia S. Thom. 2. 2. q.
78 a. 1. ad 2. docet, id non fuisse eis conce-
sum, ut licitum, sed duntaxat toleratum ad
majus malum vitandum, ne scilicet à Judæis
Deum colentibus usuras acciperent propter
avaritiam, cui dedicti erant.

Obj. 2. Montes pietatis, qui sunt cumulus
pecuniarum publica auctoritate institutus ad
mutuandum pauperibus, approbati sunt à

Conc. Later. 5. & tamen in illis aliquid exigitur suprà sortem.

Resp. Illud auctarium non exigitur ratione mutui, sed damni emergentis, seu pro eorum impensis, & indemnitate duntaxat, ut expresse declarat Conc. Later. 5. nam ad conservacionem, & administrationem horum montium conducuntur ministri, quibus debetur aliqua merces; quæ si sumeretur ex ipsa sorte reddenda, brevi montes illi exhaustirentur: & sic damnum emerget ex mutuo. Cùm autem montium conservatio, indemnitas, & administratio ordinetur ad utilitatem accipientium mutuum, ut semper paratam pecuniam inventire possint absque necessitate adeundi usurarios cum majore suo damno, æquum est, ut pro ea aliquid conferant; nam qui commodum sentit, onus quoque sentire debet, ex reg. jur. 55. in 6.

Obj. 3. Mutuans privat se potestate utendi, & fruendi re mutuata, quam alias haberet.

Resp. Non ideo licet aliquid supra sortem exigere pro privatione ista: quia sicut potestas illa non habet æstimabilitatem distinctam ab æstimabilitate illius rei. Ita privatio illius potestatis non habet æstimabilitatem distinctam ab æstimabilitate privationis ipsius rei. Privatio autem rei sufficienter compensatur redditione ejusdem, & carentia periculi illius, quamdiu non redditur, cùm mutuanti, ut supponitur, ex privatione rei nullum lucrum cesset.

set, nec damnum sequatur. Nec dicas posse aliquid exigi propter usum rei mutuatæ; nam per se injustum est vendere alteri usum rei non suæ, sed hujus alterius; per mutuum enim transfertur in mutuatarium rei mutuatæ dominium: ac proinde usus rei pertinet ad illum, præsertim cum usus rerum, quæ mutuantur non sit æstimandus seorsim ab illis, sítque illarum consumptio, vel alienatio.

Obj. 4. Jus civile probat usuras, digest. & cod. de usuris.

Resp. I. Cum S. Thom. usuçæ non probantur, sed tolerantur, seu non puniuntur ad impediendamajora mala, sicut tolerantur meretrices. 2. Jus civile potest intelligi de usuris latè sumptis, nempe de pecunia, quæ ultra sortem accipitur ob aliquod interesse scilicet vel ob lucrum cessans, vel damnum emergens. 3. Si quædam leges sic explicari non possent, nec supponerent titulum justum, correctæ sunt per Jus Canonicum, & sunt per se injustæ, id eoque nullæ.

Obj. 5. Ex S. Thoma potest aliquid accipi pro usu pecuniæ.

Resp. Loquitur de usu pecuniæ locatæ, non autem mutuatæ; sic enim 2.2. q. 78. a. 1. ad 6. ait: *Usus principalis pecuniæ est distractio pecuniæ in commutationes: unde non licet ejus usum vendere.* Tamen potest esse aliquis secundarius usus pecuniæ argenteæ, ut putà si quis concederet pecuniam signatam ad ostentationem, vel ad po-

nendum loco pignoris: Et talem usum pecunie licet homo vendere potest. quia scilicet vendens non mutuat, sed locat: unde pecuniae dominium, & periculum retinet.

Q. 8. Quenam propositiones usuræ palliatæ damnatae sunt?

Resp. I. Alexander VII. hanc damnavit: licitum est mutuanti aliquid suprà sortem exigere, si se obliget ad non repetendam sortem usque ad certum tempus. Est falsa: nam obligatione non repetendi sortem ante certum tempus est silogismus, est intrinseca mutuo postulato: est enim de ratione mutui in communi, ut res mutuata repeti nequeat nisi post certum tempus varium pro varietate, & exigentia causæ petendi mutui, cum hoc sit necessarium ad finem mutui qui est gratis impendere subsidium utile proximo: alioqui inane esset mutuum, nec beneficium. Igitur obligatio non repetendi sortem ante hoc tempus præfinitum est intrinseca huic mutuo in individuo: & si terminus sit ad longum tempus, tunc trahitur ad longum tempus obligatio intrinseca mutuo; & tunc est mutuum longum, seu in longum tempus, sicut mutuatio summæ magnæ est mutuum magnum. Deinde talis obligatio, seclusa aliò extrinsecō, sufficienter compensatur obligatione mutuatarii ad reddendam rem mutuatam post tale tempus, & subeundum

tote